Ingeniosissimo Humanissimóque Viro

D. Jo. Cotesworth, M. D.

Carmen gratulatorium.

Autore *J. J.ones*

Junii 22. Anno cIↄ. Iↄ CLXXXV.

ARtis Apollineæ celebrem, summumq; Magistrum,
Pœoniâ meritò redimitum tempora lauro
Musa canas, totumque viri fer facta per orbem.
Tu prolem Thymbræe tuam, sine, numine blando
His saltem accumulem donis; hoc munere fungar.
Phillyridæ Chironi, Amythaonioque Melampo
Sacrarunt olim veteres monumenta Poetæ.
His pingues cecidere greges, & victima taurus
Maxima; & immensis caluere altaria flammis.
Nos saltem tenues parvum tibi vovimus hœdum
Ara ubi thure pio, sertisque recentibus halet,
Lætus ubi instaurem solennia vota quotannis.
En plenis calathis florentia rura Napeæ
Atque hortos hilarant tibi: cui dedit almus Apollo
Scire potestates Florum, Herbarumque comantûm.

Quæcunque *Oxonii* ſacris naſcuntur in hortis,
Aut quas irriguis producit *Cantia* pratis
Cantia florilegis ſedes gratiſſima Nymphis.

Anne tuâ memorem revocatos faucibus Orci
Arte viros. Vidi ora modis pallentia miris
(Qualia defecto languent ubi lilia collo)
Inſtaurata tuis iterum juveneſcere ſuccis.

Victa tibi febris cedit, cui territa monſtro
(Tam metuenda lues morbi inclementia tanta)
Roma aras poſuit : ſacroſque indixit honores.
Illa quidem miſeros rotat artus turbine crebro ;
Verberat oppoſitum velut ænea machina vallum.
Sed tibi quum peſtem venis avertere curæ eſt ;
Quamvis ima tremor quaſſet præcordia & omnes
Articulos vibret, ſeu quondam turbidus Auſter
Ingenti incumbens vexat querceta tumultu.
Verſet mille dolos, atque artes mille nocendi
Ambiguo texenſque fugas & prælia ludo,
Verſuti non te fallit ſolertia morbi.
Cuncta patent ; morbique adytis tibi ſomes ab imis
Panditur, interiuſque premens agis atra venena.
Haud aliter Furto, cæcique ambagibus antri
Defenſum fruſtra Cacum Tirynthius Heros
Clauſtra emolitus ſuperas eduxit in auras.

Tu cerebrum pigro haud pateris torpere veterno
Spem liquidam indulgens, & dulcia gaudia Muſæ,
Quæ nunc purgatâ ſe pandit lætiùs aulâ,
Liberiuſque Dei geniales concipit hauſtus ;
Non adeo *Lenæe* tuis præcordia donis
Noſtra calent, tantâve animum dulcedine mulces.
Dat lenem & ſolidum menti tua dextra vigorem ;
Lætitia hinc oritur cœleſtis conſcia flammæ,
Quæ nunquam nebulis fumiſque obtexitur atris.
Talia vos animæ felices flumina circum
Lethæa hauritis jucunda oblivia rerum.

Quin-

Quinetiam Hydropis distenta paludibus alvus
Quum stagnet, tumidisque abdomen ferveat undis;
Continuo exhauris putrem multâ arte Lacunam,
Et liquidos cogis tandem subsidere fluctus.
Adde quod ipsa lues cui fuscis nomen ab *Indis*
(Occiduis heu fœda Venus pestem edidit oris)
Victa jacet, penitusque cavis fugit acta medullis.
Usque adeo ut nequeat feralis tabe veneni
Aut membra inficere, aut occulto viscera lapsu :)
Carpere vel geminas inhonesto vulnere nares.
Musa mihi *Ægeas* citius numeraveris undas,
Quam liceat morborum omnes evolvere formas,
Quos superas succis herbarum, usuque medendi.

Nec medicas solum impendit tibi Delius Artes,
Carmen amare dedit, numerisque intendere nervos.
Hinc tecum placidæ sua miscent otia Musæ,
Nempe haud imbelles abigis tristi ore Camœnas.
At molles aditus, & blandi gratia vultûs
Urbanique trahunt mirâ dulcedine mores.
Evulsit peragrata omnes tibi Gallia spinas:
Borboniâ juvenis dum tu versaris in aulâ,
Mollior irriguis ubi Sequana labitur undis.

Flumina item cordi, ripas ubi scena comantûm
Prætexit salicum, & latè carecta coronant.
Illic dum tremulâ moderaris arundine linum:
Haud mora, pinnigeram vitreo sub gurgite turbam
Dulcibus illecebris in aduncos pellicis hamos.
Dumque ita miraris riguos inglorius amnes
Linigeræ indulgens arti, quot condere longos
Te soles memini & seræ haud decedere nocti !

Sed neque prætercam Fidei & Pietatis honores;
Dira licet jam nunc Lemanæ bellua Lernæ
Sæviat, occiduasque erectis anguibus oras,
Ataque Arctos rapiens crudis circumsonet armis.
Tu Conjuratos sceptrum convellere fratres

 JACOBI,

JACOBI, genus invisum, Titania Monstra
Oppugnare audes; audes contemnere larvas,
Atque levem famam, & vanas sine viribus iras.
Dum fido ingentes animos in pectore versas,
Et pulchrum pro Rege mori succurris in Armis.
I fælix, cui proposito non pectus honesto
Dimovit rabies populi aut fanaticus ardor.
I nunc ominibus lætis; ego, providus augur
Tempestatem atram, JACOBI numine & armis,
Disjectam tenues video evanescere in auras
Pacatosque iterum cœlorum albescere tractus.
Et jam tempus adest, (nisi Musam oracula fallunt)
Quo Victor *Cæsar* populumque ducemque rebellem
Fulmine transfixos rutilo sub tartara mittet.

FINIS.
